

Грибочки, писанки, дерев'яний посуд та інші вироби у подарунок дітям.

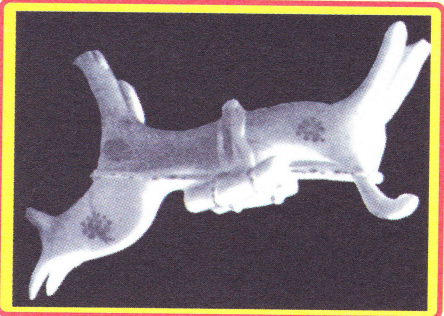
В іграшках-забаваках Яворіщини виявляється міцний зв'язок із традиціями народного життя. Предмети побуту, посуд, знаряддя праці, одяг — усе це відтворюється у народних іграшках: скриня, стільці, лави, стіл, коліска, ліжко, іграшкові меблі, виконані в мініатюрі, повторюють оригінал. Фантазія

Славляться Карпати і дерев'яною іграшкою. Саме звідси привозять сопілки, дудочки, ляльок,

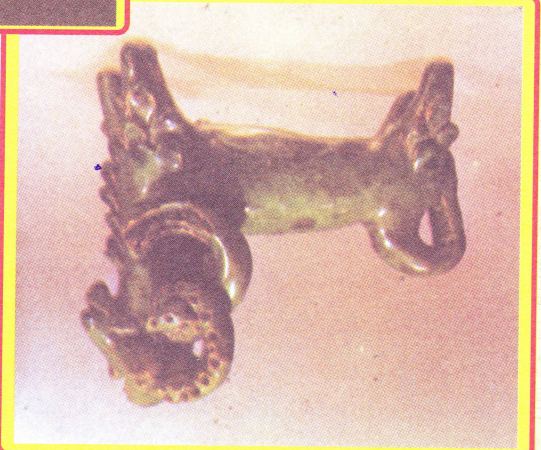
іграшки з тіста. ліпили також чення. У Карпатах так і виховне значення. Як освітнє, мають як освітнє, так і виховне значення. Такі іграшки їх залюбки з'їдають. Після ігор дітей. Після ігор атрибуту для ігор і жовтими. Їх використовують як обрядові!

технологією. Сир купують у вівчарів, жінки виробляють з нього фігурки тварин, а потім опускають їх у розтоплене масло, щоб вони стали гладенькими

Кутські майстри дарують людям свистки, зроблені у вигляді тварин, птахів, шики, зроблені у вигляді тварин, птахів, дитячого посуду. А ще славляться Карпати і сирною іграшкою. Тут її виставляють за досить спеціальною технологією.

Іграшка з сирю

Відоміші місця виготовлення іграшок — це Прикарпаття (Косів, Кути), Львівщина (Яворів, Стара Сіль), Полтавщина (Опішня, Хомутець), Дніпропетровщина (Петрівка), Волинь (Ковель). Є свої майстри дитячої іграшки на Київщині, Хмельничині, Вінниччині, Одещині.

З усіх глиняних іграшок, які виготовляли в Україні, свистик — найлюбленіша іграшка для малечі. У сиву давнину вважалося, що свистик відганяє злих духів від дитини. Найвідоміші із свистиків — косівські пташки, коники, цапки, баранці.

Найпоширеніші свистуниці — півники. В них піднята голова, розширені тупі крила, розширені крила, ніби готові заспівати. Цікаві й коники з такими самими короткими ногами у вигляді підставки. Більше уваги майстри приділяли формуванню голови коня, передаючи характерні риси цих тварин.

майстрів оживляє іграшку і наділяє її змістом, який збуджує дитячу уяву. Яворівська іграшка має давню історію, вона відома з кінця XIX століття.

Іграшки виготовляли з дерева: явора, липи, осики, верби, сосни, рідше з бука і груші. Художня виразність іграшки до-

сягала різьбленням, моделюванням, а розпис підсилював декоративність. На природному тлі деревини доволно продовжували жовті плями, хвилясті смуги, що склали основу дальшого розпису. На тих плямах та обіч їх малювали зеленими і червоними кольорами традиційні мотиви із зображенням колка, листочків, вербівки, крапки, цятки, ружі. Народні майстри виконували розпис пензлями, які робили з котячої шерсті. Малювали вільно від руки, фарби виготовляли з рослинних барвників.

У розписах іграшок 20 — 30-х років XX століття з'явився новий орнаментальний мотив — великі кружальця, колки; почав застосовуватися жовтий колір. У прийнятій системі розпису, згідно з природним кольором дерева, наносились червоні та зелені кольори різних відтінків. У цей час барвники повністю за-

мінили анілінові фарби, що посилювало яскравість розпису іграшок.

У петриківських іграшках переважає рослинний орнамент з фантастичних небувалих у природі квітів. Серед них — традиційна квітка «цибулька», яка схожа на розрізану навпіл цибулину, «кучерявка» — з вигнутими пелюстками; великі пластинчасті листочки; тоненькі бутони на стеблі, виконані легкими уривчастими мазками. У розписах застосовуються мотиви садових квітів — жоржин, айстр, тюльпанів, троянд; польових квітів — ромашок, волошок та декоративних; їстівних ягід — калини, полуниці, винограду.

Ужгородська іграшка — це керамічні сувеніри, набори посуду для

молока, для кави, це фігурки різних тварин, персонажів казок, ляльковий посуд тощо. За допомогою тонких ліній, широким мазків, кругів майстри зображують квіти, ягоди, листя, використовуючи білі, червоно-коричневі, сині кольори для розпису по темному (чорному, темно-коричневому) тлі, іноді малюнок наносять безпосередньо на черепок, тоді розпис набуває більшої конкретності, виразності.